

навчальної діяльності повинен застосовуватися метод навчальних завдань. По-четверте, навчальна діяльність на уроці може бути як колективна, у ході якої діти взаємодіють один з одним, так і індивідуальна. За таких умов учень стає суб'єктом власної діяльності, навчається працювати самостійно. По-п'яте, вчитель музичного мистецтва і весь педагогічний колектив в цілому повинні враховувати всі причини появи проблеми небажання вчитися, такі як невміння вчитися, невпевненість в собі, у своїх силах і здібностях, нездатність сконцентруватися, занадто велике навантаження у позашкільних навчальних установах, нездорова атмосфера в класі тощо, які повинні вчасно ліквідуватися.

БІБЛІОГРАФІЯ

1. Бабанский Ю. К. Оптимизация процесса обучения: Общедагогический процесс / Ю.К. Бабанский – М., 1977. – 257 с.
2. Григорян С. Т. Формирование мотивации учения школьников: метод. рекомендации / С. Т. Григорян. – М., 1982. – 85 с.
3. Дьяченко В. К. Организационная структура учебного процесса и ее развитие / В. К. Дьяченко. – М., – 1989. – 160 с.
4. Давыдов В. В. Психологическая теория учебной деятельности и методов начального обучения, основанных на содержательном обобщении / В. В. Давыдов. – Томск, 1992. – 118 с.
5. Давыдов В. В. Теория развивающего обучения / В. В. Давыдов. – М., 2004. – 288 с.
6. Попова Т. В. Музыкальные жанры и формы / Т. В. Попова. – М., 1954. – 384 с.
7. Шип С. Жанр музичний / С. Шип. // Українська музична енциклопедія. – Т. 2. – К.: НАНУ; ІМФЕ ім. М. Т. Рильського, 2008. – С. 67–72.
8. Эльконин Б. Д. Избранные психологические труды / под ред. В. В. Давыдова, В. П. Зинченко / Б. Д. Эльконин. – М., 1989. – 560 с.

BIBLIOGRAFIYA

1. Babanskiy Yu. K. Optimizatsiya protsessa obucheniya: Obschedidakticheskiy protsess / Yu. K. Babanskiy. – M., 1977. – 257 s.
2. Grigoryan S. T. Formirovanie motivatsii ucheniya shkolnikov: metod. rekomendatsii / S. T. Grigoryan. – M., 1982. – 85 s.
3. Dyachenko V. K. Organizatsionnaya struktura uchebnogo protsessa i ee razvitie / V. K. Dyachenko. – M., – 1989. – 160 s.
4. Davydov V. V. Psihologicheskaya teoriya uchebnoy deyatel'nosti i metodov nachalnogo obucheniya, osnovannyih na soderzhatel'nom obobschenii / V. V. Davydov. – Tomsk, 1992. – 118 s.
5. Davydov V. V. Teoriya razvivayushchego obucheniya / V. V. Davydov. – M., 2004. – 288 s.
6. Popova T. V. Muzykalnyie zhanry i formy / T. V. Popova. – M., 1954. – 384 s.
7. Ship S. Zhanr muzichniy / S. Ship // Ukraïnska muzichna entsiklopediya. – T. 2. – K.: NANU; IMFE Im. M.T. Ril'skogo, 2008. – S. 67–72.
8. Elkonin B. D. Izbrannyye psihologicheskie trudy / pod red. V. V. Davydova, V. P. Zinchenko / B. D. Elkonin – M., 1989. – 560 s.

ВІДОМОСТІ ПРО АВТОРА

КУРКІНА Сніжана Віталіївна – кандидат педагогічних наук, доцент кафедри музично-теоретичних та інструментальних дисциплін КДПУ імені Володимира Винниченка.

Наукові інтереси: удосконалення навчально-виховного процесу у вищій та початковій школі засобами мистецьких дисциплін, історія вітчизняної та зарубіжної педагогіки.

INFORMATION ABOUT THE AUTHOR

KURKINA Snizhana Vitaliivna – Candidate of Pedagogical Sciences, Assistant Professor of the Department of Musical-Theoretical and Instrumental Disciplines, Kirovohrad Volodymyr Vynnychenko State Pedagogical University.

Circle of scientific interests: professional training of a future teacher.

УДК 373.091.29

ЛЕСІНА ТЕТЯНА МИКОЛАЇВНА –

кандидат педагогічних наук, доцент кафедри загальної педагогіки, дошкільної та початкової освіти Ізмаїльського державного гуманітарного університету
e-mail: dobra78@mail.ru

ПЕРЕДШКІЛЬНА ОСВІТА ДІТЕЙ: ДЕЯКІ АСПЕКТИ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ ВИХОВАТЕЛЯ ДО СТИМУЛЮВАННЯ ЇХНЬОЇ ПРОСОЦІАЛЬНОЇ АКТИВНОСТІ

Постановка та обґрунтування актуальності проблеми. За сучасних умов,

коли дошкільна освіта – вихідна ланка неперервної освіти особистості – стала для

вітчизняних малюків п'яти років обов'язковою, актуалізується проблема якісної професійної підготовки вихователів дошкільних навчальних закладів, здатних компетентно розв'язувати коло новопосталих проблем. Однією з ключових проблем науковці (А. Богуш, О. Гвоздев, Н. Маліновська, В. Мухіна та ін.) уважають професійну готовність вихователя дошкільного навчального закладу педагогічно вмотивовано розвивати дошкільну зрілість дитини, здійснюючи формувальний вплив на загальну, спеціальну, мовленнєву її підготовку до школи. Попри того, що окреслена стратегія чітко виокремлена у новій редакції Базового компоненту дошкільної освіти і набула різного ступеня віддзеркалення, зокрема, у програмах «Впевнений старт», «Стежинки у Всесвіті» та низці варіативних програм («Дитина», «Дитина в дошкільні роки», «Українське дошкільля» та ін.), накопиченого досвіду вишів (зокрема, ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет ім. К. Д. Ушинського») у зазначеному ракурсі, ще й досі не склалось ані цілісного наукового уявлення про теоретико-методологічні засади підготовки такого фахівця в умовах сучасного вітчизняного вишу, ані практико-орієнтовної педагогічної системи роботи конкурентоздатного фахівця.

До вищевикладеного додамо деякі результати діагностувального вивчення стану готовності студентів-бакалаврів, які набувають спеціальність «Дошкільна освіта» в Ізмаїльському державному гуманітарному університеті. Так, нас цікавили самоцінні судження майбутніх вихователів дошкільних навчальних закладів щодо набутого ними ступеня готовності компетентно розв'язувати таку з актуальних проблем: як проектувати суцільний розвиток особистості старшого дошкільника, де важливою є його здатність до просоціальної діяльності, виявляючи при цьому активність. Дослідження, що мало діагностувальний характер, нами розцінювалося все ж як інформативне, оскільки анкетування студентів відбувалося після завершення ними відповідного різновиду навчально-педагогічної практики.

Отож, набуті результати засвідчили про таке: лише кожний четвертий випускник бакалаврату вважає себе «практично готовим» до вищевикладеної сфери майбутньої професійної діяльності, 44% (11 осіб) – «більше готовими, ніж не готовими»; відповідно по 17% респондентів вважають себе «більше не готовими, ніж готовими» і «практично не готовими».

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Аналітична робота, пророблена нами на базі довідкових джерел, дозволила

принаймні деталізувати сучасне наукове знання про феноменологію підготовки фахівця. Так, на рівні «актуальної лексики» йдеться про систему певних заходів, що забезпечує формування в особистості суто професійної спрямованості знань, умінь, навичок, процесу оволодіння ними задля досягнення успішності «роботи в певній галузі діяльності», «готовності до такої діяльності». На рівні ж аналізу педагогічної довідкової літератури видається за можливе трактувати «підготовку» як процес організованого навчання особистості, «спрямованого на формування здатності здійснювати певні дії, займатися тим чи іншим видом діяльності, що вимагає відповідних настанов, знань, умінь і навичок» (А. Осипов, Ю. Шабанова).

Існує думка (Н. Колесниченко) про доцільність під професійною підготовкою майбутнього фахівця розуміти не лише цілісну, а й динамічну та нелінійну педагогічну систему, якій притаманні ще й «функціональна активність, структурна впорядкованість та здатність до саморозвитку»; до того ж підготовка характеризується специфічними закономірностями, «єдністю змісту, цілей та засобів».

Якщо ж намагатися окреслити специфіку загальнопедагогічної підготовки майбутнього фахівця, то це уможлиблюється в результаті аналізу насамперед сучасних фундаментальних досліджень О. Абдуліної, Н. Дем'яненко, Л. Кондрашової, О. Пехоти, В. Радула, А. Старєвої, Л. Хомич та ін.

Так, професійно-педагогічну підготовку спеціаліста здебільшого трактують як процес навчання, засвоєння ним загальнопедагогічних і методичних знань, відповідних умінь і навичок у практико-орієнтовній роботі, формування у нього потреб самоосвіти, самовдосконалення, самореалізації; з цією метою – досягнення єдності як педагогічної теорії, так і практики, фундаментальності та мобільності, науковості й культуровідповідності професійних знань.

Слід зауважити, що деякі науковці (зокрема, Л. Мардахаєв), підкреслюючи вагу саме «спеціального» характеру підготовки майбутнього фахівця, стверджують, що йдеться про формування й узагальнення тих установок, знань, умінь, які необхідні індивіду для адекватного розв'язання «спеціальних задач».

Якщо ж більш предметно окреслити професійну підготовку саме майбутніх вихователів дошкільних навчальних закладів, то вчені здебільшого єдині у її тлумаченні як багатофакторної структури, спрямованої на набуття кожним студентом «особистісного смислу діяльності, формування фахової майстерності, постійно зростаючому інтересі

до роботи з дітьми та їхніми батьками, а також успішності у діяльності» [7, с. 101].

Мета статті – висвітлити деякі теоретичні і практичні аспекти, пов'язані з успішною підготовкою педагогів-дошкільників до стимулювання

Виклад основного матеріалу дослідження. Процес професійної підготовки майбутнього педагога виступав предметом дослідження в різних контекстах, зокрема:

– як суб'єкта освітніх правовідносин (М. Рябенко, В. Сирик, М. Федорова, В. Шкатулла та ін.); зокрема, акцентується увага на здатностях педагога-менеджера, де вагомими виступають позитивна правосвідомість та правова компетентність, оскільки йдеться про врегульовані нормами права певні суспільні відносини між учасниками педагогічного процесу, закладами освіти, з одного боку, а з іншого – державою;

– у взаємозв'язку успішності процесу професійної підготовки спеціаліста соціономічної сфери із сформованістю рефлексії (А. Маркова, В. Орлов, В. Семиченко, Т. Шамова та ін.), яка розглядається в якості стрижневого компонента, що визначає «співвідношення між сенсом життя і професійною діяльністю»;

– з-поміж близьких понять задля уточнення наукового статусу, а саме: «підготовленість» як результат процесу фахового становлення спеціаліста (Л. Колбіна), «готовність» – мета і, водночас, результат професійної підготовки, де спільними для всіх видів готовності доцільно розглядати психологічну готовність (мотиваційний компонент), теоретичну готовність (когнітивний компонент), практичну готовність (операційний компонент) – такого висновку доходять К. Дурай-Новакова, А. Линенко, О. Моляко, Г. Нессен, Л. Сохань та ін.

Аналітична робота, проведена нами з метою конкретизації творчих ідей, що містяться як у доробку педагогів-класиків (Я. Коменський, К. Ушинський, В. Сухомлинський та ін.), науковців останніх десятиліть (А. Богуш, Л. Венгер, Л. Виготський, Г. Костюк, О. Запорожець та ін.), так і методичних знахідках щодо «материнської школи» визнаних практиків сьогодення (В. Лішук, М. Зайцев, Л. Шелестова та ін.), дозволяють по-новому оцінити актуальність педагогічної спадщини В. О. Сухомлинського у площині порушеної проблематики.

У контексті проблемного поля саме професійної підготовки майбутнього вихователя, здатного до компетентного проектування цілісного розвитку дитини в умовах передшкільної освіти, особливої

гостроти і значущості набувають принаймні такі творчі ідеї В. О. Сухомлинського, конструктивність яких у теперішній час важко переоцінити: усвідомлення фахівцями (на рівні переконань) тієї істини, що дитинство – це «не підготовка до майбутнього життя, а неповторне, яскраве, самобутнє життя», «і від того, що увібрала у цей період дитина з навколишнього, залежать її якості як особистості»; «кожну людську рису закладає природа, а ...відшліфувати належить батькам, педагогам, суспільству»; природа дитини шести-семи років життя «робить її надзвичайно чутливою» до педагогічних впливів; йдеться, з одного боку, про особливу суспільно-професійну місію вихователя у формуванні дошкільної зрілості – якості, змістове наукове тлумачення якої надано сучасними дослідниками [2, с. 22], а з іншого – про домінування конструктивно-організаційних функцій вихователя з-поміж інших (догляд за дітьми, гностично-дослідницьку, діагностичну, консультативно-координативну); «немає в дитині нічого, що вимагає від педагога жорстокості», а, водночас, принципово важливо вмотивувати засвоєння дитиною «десяти заповідей» чого не можна їй робити [9].

Отож, актуалізується нині слушне зауваження видатного педагога-класика стосовно наступного: «... діти, на яких часто кричать, втрачають здатність сприймати найтонші відтінки почуттів інших людей, і це особливо тривожить – вони втрачають чутливість до правди, справедливості»; йдеться про розширення суто науково-педагогічного сенсу гуманізму – основи особистісно-професійних якостей конкurentноздатного вихователя [5].

Як засвідчує професійна діяльність творчих педагогів-практиків дошкільних навчальних закладів, ще й досі неоціненою залишається конструктивність «діалогу із В. О. Сухомлинським» в аспекті розв'язання сучасних проблем через реалізацію такої ідеї видатного педагога: дослідництво дитини – запорука педагогічного успіху вихователя. Принагідно зауважимо на тому, що плідність означеної ідеї підмітив і австралійський вчений Алан Леслі Кокерілл, який у першому в англійській країні ґрунтовному дослідженні – книзі «Кожен має світити: педагогічна спадщина В. Сухомлинського» (1999 р.) – по-новому, з огляду на освітянську практику сьогодення, про це стверджує.

Отож, дбаючи про розв'язання ключової проблеми сучасного дошкілля – педагогічне проектування процесу розвитку суцільної особистості дитини, що виступає «культурною формою освітніх інновацій» (Н. Алексеев, Ю. Громико, І. Колеснікова, Н. Масюкова),

принципово важливо творчо реалізувати ще й таку ідею В. О. Сухомлинського – «через казку, гру, неповторну дитячу творчість – вірний шлях до серця дитини». В цьому і вбачається гарантований педагогічний успіх вихователя у розв'язанні порушеної проблеми.

Зауважимо, що сучасні вітчизняні науковці (А. Богуш, Н. Гавриш, О. Ковшар, К. Крутій, Н. Луцан, Т. Піроженко, О. Савченко) передшкільну освіту дитини розглядають у якості «нового ланцюжка» між дошкільною і початковою ланками освіти, а відтак – окремого предмета дослідження, зокрема, дошкільної педагогіки. Так, на рівні дисертаційних досліджень деякі фахівці (наприклад, С. Сажина) вважають педагогічно виправданим спеціальне проектування змісту передшкільної освіти на основі інтеграції, оскільки йдеться про актуалізацію і віку дитини п'яти-семи років, і особливого періоду її перебування у дошкільному закладі – етапу, який є вагомим щодо будь-якої пересічної дитини (навіть, яка не відвідує дитячий садок). Отже, головне – інтенсифікація інтелектуального розвитку старшого дошкільника, створення цілісної картини світу. Інші науковці (наприклад, М. Урбанська) розцінюють освітнє середовище дошкільного закладу освіти як «потенційну сферу» всебічного розвитку дитини, зокрема, за такими напрямками: можливість задоволення потреб в любові і визнанні, у схваленні і підтримці; збереження стану безпеки й засвоєнні громадських норм і правил; створенні простору для провідної у цьому віці діяльності і можливість реалізувати потребу дитини у самопізнанні, виявленні та розвитку природних задатків і здібностей.

У площині вищезазначеного резонансними виявились, як засвідчує практика, заходи, що ініційовані вітчизняними науковцями. Йдеться про Міжнародні конгреси (м. Одеса, м. Миколаїв) із проблематики «Передшкільна освіта: проблеми та перспективи». Розширенню наукових уявлень про феноменологію «передшкільної освіти» сприяло й фундаментальне дослідження О. В. Ковшар «Теоретико-методичні засади організації передшкільної освіти», де, зокрема, розкрито сутність таких базових понять, як «школяр», «дошкільна зрілість» та ін.

Так, дошкільна освіта трактована як проміжна ланка між дошкільною і початковою освітою, що охоплює всі соціальні інститути (сім'ю, дошкільні заклади освіти, короткочасну підготовку дитини до школи тощо), задля «забезпечення її літичного, безкризового розвитку, з дотриманням принципу наступності та перспективності на всіх етапах

навчально-виховного процесу ДНЗ і першого класу школи» [4, с. 219].

У цьому ракурсі й визначається, з одного боку, поняття соціальної позиції «школяр» як таке, що включає усвідомлення дитиною способу виконання навчальних дій, навички самоконтролю й самооцінювання, розвиток рольових якостей та соціальних мотивів поведінки і діяльності, суспільності мотивів; з іншого ж – внесене уточнення, за яким дошкільна зрілість – психологічна готовність старшого дошкільника до систематичного шкільного навчання – віддзеркалює і сформованість базових якостей цілісної особистості, і розвиток усіх психічних процесів та специфічних видів діяльності дошкільника, і його готовність до взаємодії з довколишнім світом.

Отже, у вітчизняній дошкільній педагогіці вже склалися теоретико-методологічні орієнтири щодо організації передшкільної освіти як «відкритої педагогічної системи, що розвивається» (О. Ковшар).

Вивчення і узагальнення конструктивного досвіду вищих шкіл у результативній професійній підготовці майбутніх вихователів, саморефлексія власної практики засвідчують про доцільність пріоритетного стимулювання у дітей передшкільного віку саме їх просоціальної активності. Нами надавалось при цьому методологічно вартісної ваги висновкам психологів про те, що «діяльність визначає особистість, але особистість вибирає ту діяльність, яка її визначає» [1, с. 48]. А тому у розумінні системотворності саме ціннісних орієнтацій особистості на кожному віковому етапі у ракурсі «особистість – суспільство» сучасна наукова спільнота доходить висновку, що ціннісні орієнтації виступають «внутрішнім початком» людської діяльності [8, с. 49].

Отже, «ціннісний вимір» особистості віддзеркалює її спрямованість, а відтак є і визначальним вектором діяльності. Не є винятком своєрідність особистості дитини у дошкільному віці. Як стверджують науковці, принципово важливо дитину з перших років її життя залучати до загальнолюдських цінностей – джерела формування її духовності; основні ж шляхи формування духовності в дошкільному дитинстві «лежать у площині соціально-морального, емоційно-ціннісного, пізнавального, художньо-естетичного і етичного розвитку дитини» [3, с. 5].

Дослідники «поля цінностей» дитини, зокрема передшкільного віку, зауважують: перше, має сенс в оцінці змісту та структурно-функціональних особливостей ціннісних орієнтацій дошкільника виходити з осмислення його як суб'єкта, що «демонструє

його готовність діяти стосовно себе або об'єкта, який має для дитини особистісну значущість»; по-друге, все ж спиратися на загальновизнану дослідниками диференціацію цінностей (за Мільтоном Рокичем) – термінальні (цінності-блага) та інструментальні (цінності-регламенти); по-третє, враховувати, що у старших дошкільників процес засвоєння означених цінностей відбувається поетапно й у єдності прояву їх когнітивного, емоційного, діяльнісного структурних компонентів; по-четверте, брати до уваги результати спеціального діагностувального дослідження: а) домінування у дітей цього віку лише достатнього та недостатнього рівнів прояву ціннісних орієнтацій; б) недостатньо дієвою (в аспекті орієнтира у виборі моделі поведінки) є «знана і значима для дитини цінність»; в) ігрова роль дитини в оточуючому життєвому просторі виступає свідченням того, як ціннісні орієнтації набувають значення «регулятора життєвої активності» [10, с. 57–72].

Висновки і перспективи подальших розвідок напрямку. Отже, враховуючи нормативний і регулюючий характер ціннісних орієнтацій, їх віддзеркалення у духовності дитини старшого дошкільного віку і вияв у всьому різновиді діяльності, принципово важливою є здатність до прицільного впливу педагога-дошкільника на цю сферу життєдіяльності дитини. Спираючись на доробок науковців (зокрема, К. Платонова) про те, що ціннісні орієнтації виступають «найважливішою ланкою» між «внутрішнім світоглядом особистості» та оточуючим середовищем, виключної ваги набуває професійно компетентне врахування майбутнім вихователем потужності, насамперед, відповідних змістових ліній («Особистість дитини», «Дитина в соціумі», «Дитина в природному довкіллі», «Дитина у світі культури», «Гра дитини», «Дитина в сенсорно-пізнавальному просторі», «Мовлення дитини») задля утворення її аксіологічної сфери, як організованого цілого (тобто системи).

Забезпечуючи просоціальну націленість системи цінностей дитини, вихователь набуває здатність розвивати, спрямовувати, стимулювати просоціальну її активність. З розробкою моделі як педагогічної системи професійної підготовки майбутніх педагогів-дошкільників у вищеокресленому ракурсі ми й пов'язуємо перспективи свого подальшого наукового пошуку.

БІБЛІОГРАФІЯ

1. Асмолов А. Г. Психология личности. Принципы общепсихологического анализа: М.: изд-во МГУ, 1990. – 274 с.

2. Богуш А., Маліновська Н. Перші кроки грамоти: передшкільний вік: навч. пос. – вид. 2-ге. – К.: Слово, 2014. – 424 с.

3. Духовно-моральне виховання дітей дошкільного віку на християнських цінностях: навч. прогр. та календарно-темат. план / А. М. Богуш, І. Л. Сіданіч, В. Є. Сучок та ін. – К., 2016. – 124 с.

4. Ковшар О. В. Теоретико-методичні засади організації передшкільної освіти: Монографія. – Кривий Ріг, 2015. – 244 с.

5. Лавроненко О. Гуманізм як домінанта виховної системи Василя Сухомлинського // Рідна школа. – 2005. – № 1. – С. 4–7.

6. Пехота О. М. Особистісно-орієнтоване навчання: підготовка вчителя: монографія / О. М. Пехота, А. М. Старєва. – Миколаїв: вид-во «Ліон», 2006. – 272 с.

7. Підготовка вихователя до розвитку особистості дитини в дошкільному віці: монографія / за заг.ред. І. І. Загарницької. – К.: Вид-во НПУ ім. М. Драгоманова, 2009. – 310 с.

8. Радул В. В., Галета Я. В. Соціалізація особистості: навч. пос. – Кіровоград, 2013. – 236 с.

9. Сухомлинський В. О. Павлицька середня школа / В. О. Сухомлинський. – Вибрані твори в 5-ти т. – Т. 3. – К.: Рад. Школа, 1977. – 234 с.

10. Ціннісні орієнтації дитини у дорослому світі: навч.-метод. пос. / Т. О. Піроженко, Л. І. Соловійова та ін. – К.: «Слово», 2016. – 248 с.

BIBLIOGRAFIYA

1. Asmolov A. G. Psixologiya lichnosti. Principy obshhepsixologicheskogo analiza. – Moskva, – MGU, 1990, – 274 s.

2. Bohush A., Malinovska N. Pershi kroky gramoty: peredshkilniy vik: navchalniy posibnyk. 2 vidavnictvo. – Kyiv, Slovo, 2014. – 424 s.

3. A. M. Bohush, I. L. Sidanich, V. E. Suchok ta in. Dukhovno-moralne vikhovannia ditei doshkilnogo viku na khrystianskykh tsinnostiakh: navchalna prohrama ta kalendarno-tematychniy plan. – Kyiv, 2016. – 124 s.

4. Kovshar O. V. Teoretyko-metodychni zasady organizatsii peredshkilnoi osvity: monohrafia. – Kryvyi Rih, 2015. – 244 s.

5. Lavronenko O. Humanizm yak dominant vykhovnoi systemy Vasylya Sukhomlynskoho. – Ridna shkola, 2005. – № 1. – S. 4–7.

6. Piekhota O. M., Starieva A. M. Osobystisno-orientovane navchannia: pidhotovka vchytelia: monohrafia. – Mykolaiv, Ilion, 2016. – 272 s.

7. Pidhotovka vykhovatelja do rozvytku osobystosti dytyny v doshkilnomu vitsi: monohrafia. Za zagalnoiu redaksieiu I. I. Zaharnytskoi. – Kyiv, NPU im. M.P. Drahomanova, 2009. – 310 s.

8. Radul V. V., Haleta Y. V. Sotsializatsiia osobystosti: navch.pos.Kirovohrad, 2013. – 236 s.

9. Suhomlynskyi V. O. Pavlyska serednia shkola. Vybrani tvory v 5 t. – T.3, – Kyiv, Rad.shkola. – 1977. – 234 s.

10. T. O. Pirozhenko, L. I. Soloviova ta in., Tsinnisni orientatsii dytynu u dorosloму sviti: navch.-metod.posibnyk. – Kyiv, Slovo, 2016. – 248 s.

ВІДОМОСТІ ПРО АВТОРА

ЛЕСІНА Тетяна Миколаївна – кандидат педагогічних наук, доцент, доцент кафедри загальної педагогіки, дошкільної та початкової освіти Ізмаїльського державного гуманітарного університету.

Наукові інтереси: професійна підготовка майбутніх вихователів ДНЗ у вищій школі як педагогічна система.

INFORMATION ABOUT THE AUTHOR

LESINA Tetiana Mykolaivna – Ph D., Associate Professor of the Department of General Education, Pre-school and Primary Education, Izmail State University of Humanities.

Circle of scientific interests: professional training of future tutors of preschool educational institution at the higher school as pedagogical system.

UDK 147378.821:004

LYSENKO LIUDMYLA OLEKSANDRIVNA –

Candidate of Pedagogical Sciences,
Associate Professor,
Department of Linguodidactics and Foreign Languages
Kirovohrad Volodymyr Vynnychenko
State Pedagogical University
e-mail: llakir7@rambler.ru

**DEVELOPING THE TECHNOLOGIES OF CLASSROOM ACTIVITIES:
NEW TECHNOLOGICAL AND PSYCHOLOGICAL CHALLENGES**

Formulation and justification of the relevance of the problem. One of the main distinctive features of today’s education system is moving of gravitation centre from the traditional methodology of conducting lessons to innovational one. This process is usually accompanied with a series of obstacles that do not leave the teaching and learning process unmarked. Technology classroom activities differ greatly from the traditional ones. The teacher should take into account various methodological, psychological, linguistic and physical aspects that impact the process of learning of foreign language. The process of developing new technologies has become integrated in the classroom in so many ways, that we often don't even think about how we are using it.

Analysis of the recent research works and publications. G. Dudeney and N. Hockly emphasize that layout of your computer room will directly affect the types of activities you are able to do with your learners, and how they interact with one another and with you as the teacher. A layout which has computers at desks around the walls, facing the walls, with a large table in the centre of the room, allows the teacher to walk around and easily see what the learners are working on and what they’re looking at on the computer screens (monitors). The central area provides and easily accessible space where learners can go when they don’t need the computers, and for when they

might want to do some communicative group work [4, p. 13-14].

Speaking about language laboratories, J. Harmer stresses the role of innovation overuse that makes teaching and learning too machine-based. Modern language laboratories have come a long way from the drill-only booths that once characterized them. This allows teachers and students to listen, word process, watch video clips or other presentation programs. Teachers can have students work individually, individually with the teacher, in small groups or in lockstep where the whole class working with the same material at the same time. The great advantage is that users no longer have to worry about alphabetical order. They can find what they want just by typing in a word or phrase. Modern portable electronic dictionaries are now much more impressive than the originals since they have bigger windows, better navigation systems, and often two or more dictionaries bundled into the same device [6, p.256–257].

The purpose of the article is to highlight some peculiarities of managing the technology of classroom activities. Throughout the work we mention the importance of correct application of information communication technologies in teaching a foreign language and various factors which accompany that process and from which much depends.

The exposition of main material. Information technologies are the catalysts of the